

Zimbabwe – Afrikas perle

Dette er mit andet besøg i det smukke land. I 2006, netop omkring denne tid, drog jeg med min riffel, mine venner og mine nerver på bøffeljagt. Et besøg der satte sig dybe spor, men aldrig glemte jeg landets skønhed, den massive mængde af vildt og den uhyre imødekommende befolkning.

Det var tid til gensyn. Den skrøbelige regering har ved visse tiltag, som blandt andet at introducere US\$ og ZAR, lykkedes med at skaffe mad på hylderne i supermarkederne, benzin på tankstationerne og ikke mindst, et spirende og støt voksende håb om at landet finder til fode igen. Det imponerende er, at der er enkelte private kræfter i landet som har lykkedes i dén grad at passe på sit vildt igennem alle disse svære år. Hvilket naturligt har øget vildtmængden på disse områder, i takt med at presset på vildtet i de øvrige dele af landet blev skruet op.

Bøffeljagt var hovedtemaet - desuden var jeg ivrig efter at jage spottet hyæne, et dyr jeg beundrer og som jeg mener fortjener en del mere respekt end i Hemingways dage. Fantastiske rovdyr som de er, nedlægger de bytte med større succes end blandt andet løver. Ådselsædere, javist, men på langt mindre plan end både leoparder og løver.

Turen gik over Johannesburg, hvorefter jeg fløj videre til Harare (langt tidligere kendt som Salisbury). En tur på en halvanden time, hvor jeg med næsen presset godt mod flyruden kunne iagttage og glæde mig over igen at komme til dette land som jeg elsker.

Mødt af en hvid Zimbabweaner, med 4 gyldne striber på skulderen og en vis lighed med Vorherre. Gråt og lidt langt hår, ditto skæg, meget høj og med præcis den fremtoning der gjorde at jeg ikke var helt så nervøs ved tanken om at skulle opholde mig i en et motors Cessna de næste halvanden time. Så med Vorherre bag pinden, lettede vi og rettede kurs mod Savé Conservancy Valley, et område på cirka 1 million acres.

Inden vi landede, slog piloten et sving over den ikke asfalterede landingsbane for at sikre der var fri bane. Sikkert vældig fornuftigt, da jeg (også) lige havde set adskillige elefanter fra luften.

Inden for kort tid var jeg bænket på Landcruiseren, havde vinket farvel til Cessna'en og så kunne turen mod teltlejren begynde. Vi kørte igennem det smukkeste landskab, henover Afrikas røde jord. Mopaneskov, store åbne sletter (meget Tanzaniansk) som var plettet med store og små akacietræer og uanset hvor jeg vendte blikket, vildt, vildt og vildt.

Den første halve time bød på elefanttyre, løvinde med nylig nedlagt zebra, store kudu'er, ditto wildebeest. Impala'er der optrådte med deres badutspring, vortesvin med *meget* store tænder (som gav mig lyst til at jage endnu et eksemplar). Overalt gøede bavianerne og løftede jeg blikket lidt, så stod girafferne og betragtede mig ligeså nysgerrigt som jeg dem. Et kig i jorden afslørede massevis af bøffelspor. Ja, jeg følte mig noget lykkelig.

Sango Tented Camp, som skulle være mit hjem de næste 10 dage, var præcis så charmerende og afrikansk som jeg forventede. 4 store telte, placeret lidt over jorden på trædæk, med egen privat terrasse, som vendte væk fra fællesarealet. Det vil sige det store åbne spisetelt og bålpladsen.

Anlagt ved Msaize floden, pt udtørret, med udsigt til netop alt det vildt man kan forvente i det sydlige Afrika.

Bøffeljagt er hårdt arbejde. Det gir´ sved alle mulige steder. I øjnene, under armene og i knæhaserne. Det gir´ rifter på benene, torne i hænderne og iblandt tårer i øjnene. Spændingens sved, angstens sved. Men han lå der efter fire dages jagt. Stor, gammel og flot tyr, med lange ar på den store krop, et tydeligt bevis på hans livs mange dueller med løver.

Hyænejagt foregår efter mørkets frembrud, således skubbede vi et par morgener den såkaldte "wake-up" call. Ved sekstiden sad jeg på mit dæk, min terrasse, med nybrygget kaffe, en sweater ovenpå min natkjole og gloede (undskyld ordvalgtet, men det er meget passende) på alt og intet, imens jeg så solen stå op. Igen, bavianer som underholdt, fugle i adskillige spændende eksemplarer, antiloper samt elefanter der drog omkring og væltede træer for at få adgang til topkuddene på samme. Jeg var en del af et fællesskab som jeg satte stor pris på.

Hyænerne var ikke samarbejdsvillige, så efter to aftener på jagt efter disse, blev fokus rettet mod jagt med kameraet. Jeg er glad for at jeg synes lige godt om begge former. Når vi drog afsted om

morgenen, var frokost pakket og de mange hektar vores legeplads. Forskellige skjul, bygget under jorden ved vandhuller, blev stederne hvor vi fik mulighed for at tage fotos som ellers aldrig ville være tilgængelige. Vi kørte ud, krøb ned i skjulet hvor vi tog ophold. Meget civiliseret, med murede bænke og hynder. Trackerne kørte med bilen og efter 15 minutter begyndte vildtet at ankomme til vandet. I guder, det var som at se en naturfilm fra National Geographic og to timer viste sig at være alt for lidt.

Frokost blev spist i skyggen af kæmpe boabab træer eller store akacier. En gammel Shangaan legende siger at har man én gang hvilet sig i skyggen af en baobab, så er man for evigt ramt af den afrikanske feber. Hvor sandt det er! Mange af de store og meget gamle træer afslørede i deres indre, og efter en del kravlen op og ned, redskaber fra San folket. Jægere/samlere, som levede for over 100.000 år siden. Således fandt vi håndlavede (hvad ellers?) træ pilespidser, skarpe mindre flintstykker, tydeligvis brugt til skind bearbejdelse. Massevis af potteskår, samt knogledele ophængt på træøm i træets indre.

En eftermiddag, også fra et skjul, oplevede vi en hun leopard der sprang op og begyndte at æde af resterne af en zebra. Vi var 20 meter fra hende og selvom vi undlod kameraklikkeriet, men kun brugte en lydløs video optager, vendte hun sig et par gange imod skjulet og gennemborede os med sine grønne øjne. Selv for en hyppig Afrika besøgende er det ikke et syn der opleves ofte og da slet ikke i dagslys.

Jeg har travet og kørt igennem bushen, med riffel og med kamera. Hele tiden skulle vi passe på ikke at forstyrre store flokke af zebra, wildebeest og impala, samt undgå flokke af elefanter og bøfler. Siddet på en åben slette med et godt glas rødvin i hånden og set solen gå ned, alt imens elefanterne trompeterede tæt på og en han løve med sin dybe stemme lod forkynde at han er konge af Afrika. Spist middag i bushen, med bålet og stjernerne samt den halve måne som eneste lyskilde. Overnattet i det fri på en feltseng, godt pakket ind i tæpper og vågnet til en himmel der i starten var lyserød, men som solen stod op ændredes til orange. Lyttet til Afrika vågne til natten eller lyttet når Afrika vågnede til dagen.

Det har været en vidunderlig tur, langt fra masseturismen, og jeg tror Zimbabwe snart igen vil blive et velbesøgt safari land. Det fortjener det.

J.B.Mejnertsen

